

Hồi 504

Trùng tu cựu hảo

Quảng Lăng thành, Uy Vũ tướng quân phủ.

Hà Vô Ky mệt mỏi buồn ngủ về đến Tướng quân phủ, tắm nước lạnh xong mới cảm thấy đỡ hơn một chút. Đây là thói quen hơn mười năm nay của hắn, cho dù đang giá buốt băng tuyết, cũng dội nước lạnh lên mình, đây là phương thức bí truyền để giữ thể chất và ý chí của hắn.

Hắn rất muốn một mình ngẫm nghĩ những vấn đề đang quấy nhiễu hắn, nhưng lại bị đứa con yêu mới tròn năm tuổi bắt hắn chơi đùa một hồi, đến khi phu nhân đến ép đứa trẻ dù không muốn cũng phải lên giường ngủ, hắn mới thoát thân đến thư trai.

Sau khi ngồi xuống, Hà Vô Ky thở dài một hơi nặng nề.

“Vô Ky huynh thở dài vì chuyện gì vậy?”.

Hà Vô Ky giật nảy mình, giơ tay bắt trường đao đặt bên cạnh. Tướng quân phủ của hắn giới bị nghiêm ngặt, có chó dữ đi tuần, ngoài cửa thư trai còn có hai cao thủ cận vệ đứng canh, mà đối phương còn có thể lọt vào như chỗ không người, mãi đến khi lên tiếng ngoài cửa hắn mới phát giác, sao hắn không hồn phi phách tán cho được? Nếu quả người đến nhắm vào phu nhân và con trai hắn, hậu quả không dám tưởng tượng.

Lưu Dụ hiện thân chỗ cửa thư trai, mặt trang phục dạ hành đông giá, lại không thấy Hậu bối đao binh khí gã quen dùng.

Hà Vô Ky ngạc nhiên: “Là huynh!”.

Lưu Dụ đi thẳng đến trước mặt hắn, ngồi xuống đối diện hắn, mục quang loang loáng quan sát hắn, mỉm cười: “Vô Ky gầy quá!”.

Hà Vô Ky cười khổ: “Huynh đến đây đâu phải xem ta mập hay ốm chứ?”.

Lưu Dụ ung dung thốt: “Ta rất cao húng”.

Hà Vô Ky nhú mày: “Có gì đáng để cao húng?”.

Lưu Dụ nhún vai: “Người không phải vừa thấy ta là giờ đao bữa tối, đương nhiên làm cho ta cảm thấy an ủi”.

Hà Vô Ky lộ nụ cười cay đắng thứ nhì, mang chút ý vị bất lực.

Lưu Dụ điềm đạm hỏi: "Vẫn còn giận ta?".

Hà Vô Ky tránh vấn đề đó, lạnh lùng thốt: "Huỳnh sao có thể phân thân quay về, không còn lo chuyện Thiên Sư quân nữa sao?".

Lưu Dụ nhẹ nhàng đáp: "Chuyện có cái từ tồn, có cái khẩn trương, có cái nặng, có cái nhẹ, Tôn Ân đã mất mạng trong tay Yến Phi, Từ Đạo Phúc liên tục mất hai thành, bị ép về thủ Cối Kê, khó có sức trở đầu nữa. Ta lần này bí mật quay về Quảng Lăng là vì nghĩ cho đại cục, Vô Ky có biết sự diệt vong của Bắc Phủ binh đang ép tới sát mí không?".

Hà Vô Ky bần thần nhìn gã, nhất thời không nói nên lời.

Lưu Dụ không buông tha: "Vẫn còn bực ta sao?".

Hà Vô Ky buồn bã đáp: "Tại sao còn phải nói mấy lời đó? Tôn Ân thật đã chết rồi?".

Lưu Dụ mỉm cười: "Ta giống người nói láo sao?".

Hà Vô Ky nghiêm mặt: "Đừng vòng vo nữa, huỳnh lần này đến đây có mục đích gì? Mình nói thẳng với nhau đi".

Lưu Dụ thản nhiên thốt: "Ta lần này quay về không phải là muốn tính toán ân oán cá nhân gì, mà là muốn hoàn thành chí nguyện của Huyền soái, không để phương Nam lọt vào tay Hoàn Huyền. Mãi cho đến nay, ta đều vì mục tiêu cao xa đó mà phấn đấu, chưa từng thay đổi, có lúc có thể dùng chút thủ đoạn, nhưng lại không buông bỏ phương hướng đó mà tiến, cho đến giờ phút trước mắt".

Lại hỏi truy: "Vô Ky hồi nãy sao lại thờ dài vậy?".

Hà Vô Ky chăm chú nhìn gã một hồi, trầm giọng: "Lưu huỳnh có biết nếu Lưu gia biết huỳnh ở đây, tuyệt sẽ không buông tha cho huỳnh không?".

Lưu Dụ điềm đạm đáp: "Hà huỳnh có biết Yến Phi đang ở ngoài đợi ta không?".

Gã đổi cách xưng hô với Hà Vô Ky từ "Vô Ky" thành "Hà huỳnh", chuyển biến này phối hợp với tư thế long hổ và khí phách lãnh tụ như tuôn chảy từ đầu tới chân của hắn hiện giờ, bản thân có khí độ thu hút hồn người.

Hà Vô Ky chấn động: "Yến Phi!".

Lưu Dụ mỉm cười: "Ta lần này đến Quảng Lăng không phải là đến tìm chết, mà là xem xem có phương pháp nào có thể giúp cho Bắc Phủ binh không thất thế bị khinh thường, không đánh mất hết uy phong của Huyền soái, để anh linh của ông được an nghỉ. Tình huống xấu hiện thời đã vượt ngoài tầm tưởng tượng của Hà huỳnh. Hoàn Huyền sở dĩ có thể dễ dàng thu thập Nhiếp Thiên Hoàn là vì có Ma môn chống lưng cho y, bọn Tiêu Tung, Tiêu

Phụng Tiên, Tiều Noãn Ngọc, cho đến Lý Thục Trang, Trần công công bên cạnh Tư Mã Đạo Tử, toàn là người thuộc phái hệ này, đều đang chờ cơ hội hành sự. Người nghĩ kỹ coi sự tình nghiêm trọng đến mức nào? Nhiếp Thiên Hoàn sợ dĩ mất mạng dưới tay Hoàn Huyền chính là vì trong số đại tướng bên mình y có người của Ma môn”.

Tiếp đó đem chuyện Ma môn kể tận tường, đến khi già nói xong, mặt Hà Vô Ky không còn một giọt máu.

Lưu Dụ lại nói: “Theo suy đoán của ta, Trúc Pháp Khánh rất có thể là người của Ma môn, nếu không đâu thể thù hận Phật môn dữ như vậy”.

Hà Vô Ky hít một hơi sâu: “Huỳnh có bằng cứ không? Ài! Ta không phải nghi huỳnh, chỉ là nghĩ nếu muốn thuyết phục Lưu gia, nói không không đâu có tác dụng, hướng hồ tin tức lại đến từ huỳnh”.

Lưu Dụ đáp: “Vật chứng không có! Nhân chứng có một người, là Chi Độn đại sư”.

Hà Vô Ky gật đầu: “Lão nhân gia người đức cao trọng vọng, lại là hảo hữu tri giao của An công, hơn nữa Phật môn không dối trá lừa gạt, lời của ông ta nói ra không ai dám hoài nghi, chỉ tiếc nước xa khó cứu lửa gần, đây là Quảng Lăng chứ không phải là Kiến Khang”.

Lưu Dụ nhú mày: “Đến Kiến Khang không tới một ngày ngồi thuyền, các người phái người đi gặp ông ta không được sao?”.

Hà Vô Ky thở dài: “Hồi nãy tin tức truyền về, Hoàn Huyền đã công hãm Lịch Dương, bắt sống đại tướng Tư Mã Thượng Chi, đồn trú ở Lật Châu, lúc nào cũng có thể xâm phạm Kiến Khang, triều đình nội trong một ngày hạ ba đạo thánh chiếu cho Lưu gia, ra lệnh cho Lưu gia lập tức kéo thủy sư đến Kiến Khang trợ trận, ta vừa nãy còn vì vậy mà gây một trận với Lưu gia, hiện tại huỳnh chắc hiểu ta tại sao lại thở dài thở ngắn như vậy”.

Lưu Dụ thốt: “Lưu gia thật ra có chủ ý gì? Không biết dung túng Hoàn Huyền nào có khác gì cho sói vào nhà sao? Nếu bị Hoàn Huyền tiến chiếm Kiến Khang, khống chế thượng du Quảng Lăng, lại có lương thực tràn trề khu Kiến Khang, mặc cho Bắc Phủ binh binh cường mã tráng đến đâu, cũng chỉ có phần chịu đòn mà thôi, Lưu gia tại sao lại bất trí như vậy?”.

Hà Vô Ky nói: “Ông ta đương nhiên có ý tưởng của ông ta, tốt nhất là Kiến Khang quân và Kinh Châu quân co kéo không đi tới đâu, liều mạng lưỡng bại câu thương, ông ta liền có thể ngư ông đắc lợi”.

Chỉ nghe lời nói này là biết Hà Vô Ky không cô phụ kỳ vọng của Tạ Huyền đối với hắn, biết nhìn thời tính thế, hiểu cách quan sát đại cục đưa ra phán đoán, chứ không mù quáng làm theo cật ruột mình.

Lưu Dụ thốt: "Ý tưởng của ông ta chỉ là mong mỗi một chiều. Ma môn bố trí trường kỳ, nội ứng ngoại hợp, Kiến Khang quân sẽ mau chóng thảm bại như Lưỡng Hồ bang, lúc Lưu gia còn chưa rõ chuyện gì xảy ra, thiên hạ phương Nam đã rơi hết vào tay Hoàn Huyền. Hoàn Huyền căn bản không cần đến tấn công bọn ta, chỉ cần phong tỏa thượng du, bọn ta sẽ chưa đánh mà sụp".

Hà Vô Ky mặt không còn một hột máu: "Trước đây nửa tháng, triều đình hạ chỉ ủy nhiệm Lưu gia làm tiền phong, Tư Mã Thượng Chi làm hậu bộ, Tư Mã Nguyên Hiến làm chủ soái, sang Tây thảo phạt Hoàn Huyền. Hoàn Huyền cũng biết không hay, chuẩn bị thoái thủ Giang Lăng, dĩ dật đãi lao. Nào hay Lưu gia án binh bất động, Hoàn Huyền lập tức tự đặc giương biểu truyền hịch, cử binh Đông hạ, thảo phạt Nguyên Hiến. Nguyên Hiến thấy bọn ta án binh bất động, chỉ còn nước như rùa rút đầu co rút về Kiến Khang. Ài! Nếu bọn ta ngày mai vẫn không khởi hành, Nguyên Hiến nguy to!".

Lưu Dụ thốt: "Ta muốn gặp Lưu gia!".

Hà Vô Ky thất thanh: "Huỳnh có điên không?".

Lưu Dụ thốt: "Ta không điên, trái lại còn hiểu rõ hoàn cảnh của mình hơn bất cứ lúc nào. Vô Ky! Ngươi bây giờ chắc đã rõ ta là người ra sao, trước mắt là cơ hội duy nhất, bọn ta tuyệt không thể ngồi chờ chết. Ngươi nếu muốn chết chung với Lưu gia, đó là quyền tự do của ngươi, bất quá ta lại phải nhắc nhở ngươi, cho dù ngươi không lý gì tới sinh tử của huỳnh đệ Bắc Phủ binh, cũng nên nghĩ cho vợ con thân thương của mình. Sự hưng vong của quốc gia ở trước mắt, đến lúc này quyền quyết định vẫn còn trong tay ngươi, cơ hội bỏ lỡ là sẽ vĩnh viễn không quay đầu lại được".

Hà Vô Ky hơi thở cấp xúc, trầm giọng: "Huỳnh không sợ Lưu gia giết huỳnh sao?".

Lưu Dụ hiển hiện nụ cười lãnh khốc, lắc đầu chậm chậm thốt: "Ta đi báo cáo cho ông ta biết chuyện ông ta không biết, là tốt cho ông ta, ông ta tại sao phải giết ta?".

Hà Vô Ky phiền não: "Đó chỉ là ý tưởng của huỳnh, nhưng ông ta sẽ không nghĩ như vậy, khổ quá!".

Lưu Dụ mỉm cười: "Ông ta không dám giết ta đâu".

Hà Vô Ky trầm giọng: "Ông ta nếu dám giết huỳnh thì sao? Cả thánh chỉ của triều đình ông ta cũng không để trong mắt, huống hồ là Lưu Dụ huỳnh?".

Lưu Dụ tỉnh bơ như không: "Nếu ông ta thật dám động thủ, ngươi, ta và Yến Phi ba người sẽ sánh vai chém giết ra khỏi soái phủ thì sao?".

Hà Vô Ky giật nảy mình không nói gì, chỉ bần thần trợn mắt nhìn gã.

Lưu Dụ thốt: “Một khi sai không thể sai nữa, kẻ phát điên không phải là ta, mà là cậu của ngươi. Bội phản Vương Cung, tiếp đó lại tính kế bày mưu giết chết Vương Cung, quay đầu ôm Tư Mã Đạo Tử, đây là một sai lầm nghiêm trọng của ông ta. Trận chiến thảo phạt Thiên Sư quân, trước hết là dung túng cho binh sĩ cưỡng đoạt lương thực của dân chúng, lại chưa hoàn thành công vụ đã suất sư về lại Bắc, hại cho Tạ Diễm một mình thâm nhập lòng địch, chết trận nơi sa trường, đó là sai lầm thứ nhì. Hiện nay Hoàn Huyền Đông lai, ông ta tính sai tình thế, nghĩ có thể mượn tay Hoàn Huyền trừ khử Tư Mã Nguyên Hiến, sau đó lại thảo phạt Hoàn Huyền, đây sẽ là sai lầm cuối cùng, bởi ông ta không còn cơ hội để phạm sai lầm thứ tư nữa. Ta nói như vậy ngươi đã hiểu thấu rồi chứ? Trước mắt là cơ hội duy nhất mà cũng là cơ hội cuối cùng. Lối nhìn của Huyền soái có sai lầm hay không? Sự thật đang chứng minh mục quang của Huyền soái bó đuốc, chuyện ông ta lo nhất nhất ứng nghiệm”.

Hà Vô Ky nhắm mắt lại, phải một hồi sau mới mở ra, hỏi: “Bọn ta hiện tại còn có thể làm gì?”.

Lưu Dụ bình tĩnh đáp: “Để ta đi gặp mặt Lưu gia”.

Hà Vô Ky có vẻ dở khóc dở cười, thở dài: “Phải mạo hiểm như vậy sao?”.

Lưu Dụ điềm đạm đáp: “Bởi ông ta là cậu của ngươi, cho nên theo tình theo lý, ta đều muốn cho ông ta cơ hội cuối cùng này, xem chọn lựa của ông ta”.

Hà Vô Ky lắc đầu: “Huỳnh có thể không tính toán ân oán riêng tư với ông ta, chỉ tiếc Lưu gia lại không rộng rãi như vậy, huỳnh là cái gai trong tim ông ta, cây đinh trong mắt ông ta, chỉ cần có một chút cơ hội, ông sẽ sẽ dồn huỳnh vào tử địa. Cửu phụ đã biến đổi, biến đổi rất ghê gớm, quyền lực có thể làm cho bất cứ một ai biến thành người mình không còn nhận ra nữa, huỳnh vẫn muốn khẳng khẳng sao?”.

Lưu Dụ thốt: “Ông ta có thể bất nhân, ta lại phải tận nghĩa. Vô Ky ngươi an tâm đi an bài đi! Ta có biện pháp làm cho ông ta không dám động thủ”.

Hà Vô Ky cười khổ: “Huỳnh không hiểu, Hà Mục ba ngày trước từ Kiến Khang đến gặp Lưu gia, chiều hàng Lưu gia cho Hoàn Huyền, sau chuyện Lưu gia triệu ta đến thương lượng, ta tuy hết sức phản đối, ông ta lại quyết ý làm một mình, nói như vậy là kế hoãn binh. À! Hà Mục đang làm khách trong thanh lâu của Lý Thục Trang, cho nên huỳnh chỉ ra Lý Thục Trang là người của Ma môn, ta không chút nào hoài nghi, nếu không có Lý Thục Trang làm trung gian bên trong, Hà Mục sao lại đột nhiên làm thuyết khách cho Hoàn Huyền được?”.

Lưu Dụ lòng mừng rỡ, biết Hà Vô Ky cuối cùng đã bị gã đả động, mới đem tin tức trọng yếu như vậy tiết lộ với gã.

Hà Vô Ky lại nói: "Gần đây Bắc Phủ binh xảy ra rất nhiều chuyện, có một chuyện có quan hệ trực tiếp với huynh, sau khi huynh biết khẳng định không muốn đi gặp Lưu gia".

Lưu Dụ biến sắc: "Chuyện gì?".

Hà Vô Ky mặt mày tang thương: "Tôn gia đã chết!".

Lưu Dụ toàn thân giật nảy, thất thanh: "Cái gì?".

Tôn gia là Tôn Vô Chung, nào khác gì sư phụ của Lưu Dụ, Lưu Dụ sở dĩ có ngày hôm nay, toàn là nhờ ông ta một tay đề bạt.

Hà Vô Ky buồn bã thốt: "Người Lưu gia hiềm kỵ nhất hiện tại không phải là Hoàn Huyền, mà là Lưu Dụ huynh, bởi chỉ huynh mới có thể uy hiếp được vị trí thống lĩnh trong Bắc Phủ binh của ông ta, cho nên phàm là người ông ta nghĩ có quan hệ thân mật với huynh, đều bị biếm trích đi mấy chỗ hoang vắng nghỉ hưu không dùng tới. Tôn gia bị điều đi Kinh Khẩu, mười mấy ngày trước người ta phát hiện thi thể trong phòng, trên mình không có một chút thương tích, chết không minh không bạch. Ai ai cũng hoài nghi là Lưu gia phái người hạ thủ, nhưng Lưu gia lại thề thốt không liên quan gì tới ông ta. Lúc đó ta không tin lời nói của ông ta, bây giờ lại có ý nghĩ khác. Tôn gia thật khó còn tác dụng gì, Lưu gia đâu bắt trí đến như vậy. Kẻ hạ thủ rất có thể là người của Ma môn, đây là độc kế lợi hại nhất để dao động lòng quân, phân hóa Bắc Phủ binh bọn ta".

Lưu Dụ nhiệt lệ tuôn trào, lắng lắng lắng nghe, đến khi Hà Vô Ky nói xong mới lau nước mắt, hít một hơi sâu: "Ta cũng tin là người của Ma môn hạ thủ".

Hà Vô Ky bình tĩnh hỏi: "Huynh còn muốn đi gặp Lưu gia nữa không?".

Lưu Dụ đáp: "Ta còn muốn gặp ông ta hơn bất kỳ lúc nào".

Hà Vô Ky hỏi: "Đáp ứng ta một chuyện có được không?".

Lưu Dụ ngạc nhiên: "Là chuyện gì?".

Hà Vô Ky đáp: "Lúc huynh lên ngôi cửu ngũ, ta hy vọng có thể giải giáp về quê, sống những ngày tháng an bình".

Lưu Dụ nhú mày: "Ta nói với ngươi ta muốn làm Hoàng đế hồi nào vậy?".

Hà Vô Ky đáp: "Nói cho cùng, mình vẫn là huynh đệ, cho dù có hiểu lầm, cũng là chuyện quá khứ. Nói chuyện không cần phải dòm trước ngó sau. Di nguyện lớn nhất của Huyền soái là muốn huynh hoàn thành đại nghiệp bất hủ thống nhất Nam Bắc, khôi phục Trung thổ ta. Huyền soái từng nhiều lần biểu thị với ta ông ta không còn chút xíu kỳ vọng gì với Tư Mã hoàng triều. Ý nghĩa hàm ẩn sau lời nói là cần phải thay thế bằng một tân triều."

Huỳnh nếu muốn nhất thống thiên hạ, trước tiên phải giải quyết triều đình chướng ngại lớn nhất cho công cuộc Bắc phạt này, ngoại trừ thay thế triều đại ra, còn có biện pháp gì nữa chứ?”.

Lưu Dụ im lặng một hồi, gật đầu: “Người đã lại coi ta là huỳnh đệ, một yêu cầu như vậy, làm sao ta cự tuyệt được?”.

Hà Vô Ky bỏ được tâm sự, thốt: “Ta bây giờ đến Thống lãnh phủ gặp Lưu gia, báo cáo với ông ta về chuyện Ma môn, để ông ta biết huỳnh đang trong phủ của ta, nếu ông ta chịu gặp huỳnh, chỉ có đến nơi này gặp huỳnh, không có sự hợp tác của ta, ông ta muốn giết huỳnh ở đây cũng không dễ”.

Lưu Dụ hỏi: “Người không sợ ông ta truất quyền của người sao?”.

Hà Vô Ky đáp: “Thật không giấu gì huỳnh, hiện thời thanh danh của huỳnh trong quân thật đã vượt xa Lưu gia, ngoại trừ vài tướng lãnh tâm phúc bên cạnh Lưu gia ra, lòng người đều hướng về huỳnh. Nếu Lưu gia công nhiên trở mặt với bọn ta, phái binh đến công đả phủ đệ của ta, khẳng định sẽ dẫn tới binh biến, ông ta tuyệt không dám làm như vậy. Theo ta đoán, ông ta nhất định sẽ đến gặp huỳnh, hỏi cho rõ chuyện Ma môn”.

Lưu Dụ thốt: “Ta từng đáp ứng chuyện của người, tuyệt sẽ không bội ước thất tín. Ta không phải nói chuyện người giải giáp về quê, mà là nói tới đã từng đáp ứng sẽ không làm hại Lưu gia”.

Hà Vô Ky cảm kích: “Ta càng lúc càng bội phục Lưu huỳnh, dưới tình huống hiện nay vẫn có thể giữ lời hứa, trái lại ta đã từng phản bội lại huỳnh”.

Lưu Dụ nói: “Nhưng người đâu phải thật sự bán đứng ta, nếu không, tính mệnh của Ngụy Vĩnh Chi khó mà giữ được”.

Hà Vô Ky đã quyết tâm quay đầu theo Lưu Dụ, thần thái khác hẳn, trầm ngâm: “Hiện tại người ủng hộ huỳnh trong quân, ngoại trừ Ngụy Vĩnh Chi ra, còn có Đàn Bằng Chi, Mạnh Suồng, Lưu Đạo Quy và Chu An Mục, bọn họ đều có bối cảnh xuất thân rõ rệt, khẳng định không có quan hệ với Ma môn, trọng yếu nhất là bọn họ đều nắm binh quyền. Trước khi ta đi gặp Lưu gia, sẽ đi thăm hỏi Vĩnh Chi, lại để hắn đi thông tri cho mấy người đó biết huỳnh đã về đến, bọn họ sau khi biết sẽ phấn chấn vô cùng, bởi bọn họ luôn luôn đang đợi chờ cái ngày này. Huỳnh có lẽ còn chưa biết vấn đề trung thành với huỳnh có phải là trung thành với Huyền soái không. Lưu gia thật đã quá mất lòng người rồi. Lúc tin Diêm soái tử trận truyền về, đã chấn động lòng quân, ai ai cũng không vui với cách làm của Lưu gia, ông ta có thể hại chết Hà Khiêm, nhưng tuyệt không thể hại chết em ruột của Huyền soái, đây là

chuyện không ai có thể tiếp nhận được. Có lúc ta thật không rõ tại sao Lưu gia lại ngu xuẩn đến như vậy?”.

Ngưng một chút lại nói: “Lúc huynh từ Hải Diêm xuất kích, thu phục Gia Hưng, lại giúp huynh đề trấn thủ Cối Kê và Thượng Ngu đang bị vây khốn an nhiên lui tới Hải Diêm, khi tin truyền đến Quảng Lăng, ai ai cũng chạy nhảy kể cho nhau nghe. Bây giờ ai cũng biết chỉ có Lưu Dụ huynh mới có thể trùng chấn thanh danh của Bắc Phủ binh”.

Lưu Dụ cười hỏi: “Người không trách ta nữa sao?”.

Hà Vô Ky cười khổ: “Đừng lôi chuyện cũ ra được không? Lúc đó ta còn nghĩ Lưu gia đã vạch rõ giới tuyến với Hoàn Huyền, không ngờ ngày nay ông ta còn có thể tự thủ không lý gì tới Hoàn Huyền công đã Kiến Khang, ông ta quá làm cho ta thất vọng”.

Tiếp đó nói: “Ta bây giờ không hiềm kỵ gì nữa, có thể phóng tay làm tới, ta sẽ kêu Vĩnh Chi liên lạc tất cả những người lòng hướng về huynh, không tốn một binh tốt một giọt máu đem binh quyền Bắc Phủ binh dời chuyển cho huynh, lúc đó Lưu gia cho dù có muốn làm khó bọn ta cũng thành có lòng mà không có sức. Bất quá đợi đến sau khi huynh gặp ông ta đã, ngàn vạn lần phải nhẫn nại một chút, đừng quyết liệt với ông ta. Đến giờ phút binh quyền còn trong tay Lưu gia, bọn ta cần một đoạn thời gian sắp xếp bố trí, mau thì mười ngày nửa tháng mới có thể liên hệ được tất cả mọi người.

Lưu Dụ thâm thở phào một hơi, lần này có thể thành công thuyết phục Hà Vô Ky, không những là vì Lưu Dụ gã chiến công rõ rệt, Lưu Lao Chi lại mất hết lòng người, mà còn chủ yếu là vì sức ảnh hưởng của Tạ Huyền không vì ông ta tạ thế mà suy thoái, truyền luôn tới người kế thừa mà ông ta đã chỉ định này đây.

Gã hỏi: “Có biện pháp liên lạc với Khổng lão đại không?”.

Hà Vô Ky đáp: “Ta không có cách, nhưng Vĩnh Chi khẳng định có thể dễ dàng làm được”.

Lưu Dụ thốt: “Người kêu Vĩnh Chi nói với Khổng lão đại ta muốn gặp y”.

Hà Vô Ky gật đầu đứng dậy, thở dài thốt: “Đến bây giờ ta mới có cảm giác như buông được gánh nặng. Ngày đó gây gỗ ở Kiến Khang, ta còn khó chịu hơn huynh, có vẻ như bội phản lại Huyền soái. Bây giờ mọi sự đều khác rồi, ta cảm thấy mình tràn trề sinh cơ và đấu chí, còn cảm thấy làm được tất cả, coi như tận trách nhiệm với phu nhân và nhi tử”.

Lưu Dụ đứng dậy theo hấn: “Người không sợ theo ta một đường tìm chết sao?”.

Hà Vô Ky cười nói: “Theo huynh có cảm giác mỹ diệu như đi theo Huyền soái, chuyện khổ sai có thể biến thành lạc thú. Huyền soái đó giờ chưa từng nhìn lầm người, ông ta đã

không nhìn lầm cứu phụ, càng không nhìn lầm huynh. Xin Lưu soái nghỉ ngơi cho khỏe ở đây, ta sẽ thông tri cho thân binh trong phủ biết, nói cho bọn họ biết Lưu Dụ đại giá đến đây”.

Sau khi cùng Lưu Dụ nắm chặt tay, Hà Vô Kỵ đi ra khỏi cửa.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>